MÅ IKKE OFFENTLIGGØRES FOR EFTER KL 18.

En meget stor del af diskussionen har rimeligt nok samlet sig om afsnit V, herunder spørgsmålet om SF er villig til at tage et medansvar for dansk politik, såfremt et flertal siger nej til EF den 2. oktober.

Visse udslag af debatten har efter min mening været kuriøse.

Som for eksempel et folketingsmedlem, der meddeler, at han aldrig vil akceptere, at SF deltager i en regering. Så er der mere ræson i det når et andet MF stiller, visse betingelser for sin accept, men i øvrigt overlader det til partiets landsmøde at træffe den konkrete beslutning. Efter min opfattelse er det en partimæssig holdning, - så kan vi altid diskutere betingelser på landsmødet, hvis det kommer så vidt.

Men i øvrigt vil jeg advare mod at centrere debatten om regeringsspørgsmålet, såfremt vi vinder folkeafstemningen, Begrebet medansvar kan tolkes på flere måder, og det er næsten umuligt at sige på forhånd, hvilken tolkning der fremmer vore langsigtede interesser mest i en situation, som dårligt nok lader sig overskue idag. Netop derfor er det rimeligt at overlade den konkrete tolkning heraf til et særligt landsmøde i den givne situation.

Langt vigtigere er det at drøfte principperne for vor politik i de to situationer, som kan foreligge efter den 2. oktober.

Det er min opfattelse, at en sejr for nej-stemmerne vil være et strategisk vendepunkt i kampen for en omformning af det danske samfund, hvis vi handler som et sandt revolutionært og marxistisk parti.

Det betyder, at vi skal foretage en korrekt analyse af udviklingstendenserne i samfundet, især på det økonomiske område, og handle i overensstemmelse hermed. At vi hele tiden holder os arbejderklassens interesser, kortsigtede som langsigtede, for øje, ud fra dette udgangspunkt stræber efter at etablere folkemagt i stedet for privatkapitalens og bureaukratiets magt. Og at vi i disse bestræbelser hele tiden er et hestehoved foran de brede befolkningslag, vi repræsenterer, men aldrig så langt foran, at vi taber forbindelsen og kontakten med dem.

Det står urokkeligt fast, at vi står det på danske demokratis grund, at den revolution, vi tilstræber, først er muligt, når folkets flertal vil den, og at folkeflertallet selv afgør dens karakter, udformning og om den eventuelt skal forsinkes. Men lige så urokkeligt skal det stå fast, at vi deltager i en klassekamp på arbejderklassens side, at arbejderklassens og det altovervældende folkeflertals in-

teresser er fuldt identiske, og at denne kamp ikke kan føres igennem til sejr uden en bestandig udvidelse af den arbejdende befolkningsrettigheder og en beskæring af bourgeoiesiets rettigheder på det økonomiske område.
Netop fordi det skal ske på demokratisk vis, på grundlag af tilslutning fra folkeflertallet, kan det ikke ske fra den ene dag til den anden. Det må ske i etaper.
Hvorfor vil et nej til EF indlede en yderst afgørende etape i denne kamp?
Fordi det først og fremmest er en kapitalistisk interesse at få Danmark ind i EF. Når Socialdemokratiets ledelse rider med på ja-sigernes heste, skyldes det netop den kortsynede opportunisme, der så ofte har fået Socialdemokratiet til - uden at man var sig det særlig bevidst - at gå bourgeoiesiets ærinde,
Jeg skal senere komme tilbage til SDs særlige rolle, Men det er ikke tilfældigt, at de borgerlige partier har kunnet lykønske SD til, at det endelig, nu, da det dannede regering, har fundet sin markedspolitik. Indtil da udtalte SD sig uklart. Den konsekvente og egentlige bærer af EF-politikken er de borgerlige partier, især V og K. Det bør ikke overraske nogen, at storbanker og industriråd applauderer dem, EF betyder både en cementering af det kapitalistiske system og øgede profitmuligheder for kapitalen.
Det er imidlertid betegnende, at vi nu er kommet til et punkt i udviklingen, hvor en øget profitrate forudsætter opgivelse af folkets bestemmelsesret over skatter, pengepolitik, budgetpolitik, valutapolitik, toldsatser, udenrigshandel, kapitalmarked, arbejdsmarked og jordmarked - og dermed selvsagt også over social- og fordelingspolitik, uddannelsespolitik o.s.v. Klarere kan kapitalismens antidemokratiske og antifolkelige karakter næppe demonstreres. Det er ikke bare arbejderklassen, men mange andre befolkningslag, indbefattet mange erhvervsdrivende, der er i farezonen, og det er først og fremmest selve demokratiet, som er truet.
Af alle disse grunde må et nej til EF være et nederlag for kapital- maqten og de politiske faktorer, der repræsenterer dens interesser. Vinder modstanderne folkeafstemningen, står den alvorligt svækket den 3. oktober. Men den vil også være desperat og vil gøre sit yderste for at vinde det tabte tilbage
Så vil tiden være inde for os til at gå til angreb! Vel at mærke på fuldt demokratisk vis; vi rokker aldrig ved det forældede, men i sædvanerne dybt forankrede kapitalistiske system, hvis vi ikke har folkeflertallet med os for hvert skridt, vi tager.

Det er her, talen om medansvar bliver aktuel, Ikke medansvar
for hvad som helst, men medansvar der modsvarer en magt og indflydelse, som gør det muligt at holde Danmark uden for EF og sætter en ny udvikling igang på den økonomiske front og peger i retning af en ny international - jeg tænker her på en nordisk - orientering.

Hvis ikke medansvaret gælder denne politik, kan det selvfølgelig være det samme. Vi skal ikke drømme om at tage medansvar for en politik, der dirigeres af overvintrede EF-drømme og forældede borgerlige doktriner. På den anden side er vi ringe revolutionære, hvis vi ikke stræber efter at erobre magtpositioner, hvorfra vi kan udøve det hverv, som vi har påtaget os overfor arbejderklassen og hele befolkningen: at ændre og menneskeliggøre dette samfund. Derfor er det vor pligt at bruge en sejr for nej-stemmerne, sådan at vi gør vort yderste for at hindre et comeback for EF-politikken. Jeg vil ikke nægte, at det kan stille os overfor svære valg, men lad os tage stilling til dem, når og hvis de dukker op. Foreløbig skal vi bare gøre os klart, at de kan dukke op, så vi ikke bliver alt for overraskede.

Hvad jeg hidtil har sagt, kan misbruges. De borgerlige kræfter i vort samfund vil sige: Ja, SF tilstræber et nej til EF for at bruge det til at lave socialisme! Hertil må vi svare: Javist vil vi lave socialisme. Kommer vi ind i EF, bliver det forbandet meget sværere, for så får I en ekstra kapitalistisk grundlov på jeres side. Men uanset om vi er inde eller ude, vil vi slås for, at det er det danske folk, og det alene, som afgør hvilken samfundsform Danmark skal have, og hvilke reformer der skal gennemføres i vort samfund. Bliver vi stående udenfor, kommer vi til befolkningen, til arbejderklassen og til de politiske kræfter med et tilbud om en politik. Det er dette tilbud, denne politik, vi skal udforme på dette landsmøde. Men det er selvsagt befolkningens egen sag, om den vil akceptere dette tilbud og bemyndige os til, sammen med andre, at realisere det.

Men man vil nok også komme fra såkaldt "venstreorienteret" side og sige det stik modsatte af de borgerlige: det er jo ikke socialisme: Hvor er den virkelige socialisering? Hvor er afrustningen? Hvor er det totale brud med blokpolitikken? (Jeg kan selvsagt ikke vide, hvad landsmødet beslutter sig til, men til det alternativ, jeg har foreslået, kan man med rette stille disse spørgsmål.) Hertil vil jeg svare: (1) Afgørelsen om EF er ikke i sig selv en afgørelse for og imod socialisme, men for og imod selvstændighed. - (2) Et nej til EF og en fastholdelse af

dette nej betyder imidlertid, at den socialistiske vej holdes åben som en realistisk mulighed indenfor overskuelig tid. Derfor er det i sig selv helt afgørende, at vi vinder dette nej og fastholder det; skulle man sætte tingene på spidsen, kunne man sige, at næsten intet offer er så stort, at det ikke burde ydes, hvis det var nødvendigt for at vinde nej'et og fastholde det. - (3) Vi mener, at det kun kan fastholdes ved en politik, der rummer væsentlige socialistiske elementer. De findes i det alternativ, vi foreslår, og det hverken kan eller skal vi skjule. En sådan politik er strengt taget nødvendig allerede idag. Men vi ved også, at hvis vi sagde, at kun den rene socialisme kunne redde Danmark, hvis vi ikke melder os ind i EF, ja, så ville den mistro, som visse udenlandske indtryk har afstedkommet, og tusindvis af dybt forankrede tankevaner og fejlagtige ideer om hvad socialisme er, bevirke, at vi taber folkeafstemningen. Vort alternativ må uund- gåeligt være præget af vor socialistiske grundopfattelse, men det må også være af en så bred karakter, at det er en opmuntring for de allerbredeste arbejdende befolkningslag til at stemme nej. - (4) Endelig, hvad udenrigspolitikken angår: så er udmeldelse af NATO selvfølgelig ikke noget alternativ til EF. Hvis det var tilfældet, kunne indmeldelse i EF jo opfattes som et alternativ til NATO, - den påstand ville vi aldrig akceptere. Vinder vi folkeafstemningen, vil det afgørende slag blive udkæmpet på den økonomiske front: kommer der arbejdsløshed? hvordan bliver byrdefordelingen? vil kapitalmagten få held til at sabotere økonomien?
Det bliver de afgørende spørgsmål. Besvarer vi dem i overensstemmelse med arbejderklassens interesser, så baner vi samtidig vej for et brud med blokpolitikken. løvrigt kan disse spørgsmål slet ikke besvares positivt uden meget kraftige nedskæringer på militærbudgettet - derfor må sådanne nedskæringer indgå i vort alternativ og allerede her findes et helt afgørende brudpunkt i forhold til NATO.

For at sammenfatte: en sejr for nej-stemmerne skaber en ny platform for kampen for socialisme. Den betyder ikke socialisme, men kan danne indledning til en ny etape i vor kamp. I denne etape er det vigtigt for os at præge dansk politik og dansk udvikling med vore socialistiske ideer. Vi vil stå overfor påbegyndelsen af en lang march, men med alle muligheder for at nå frem til målet, hvis vi blot husker, at vi ikke kan starte med at realisere
målet; målet er tværtimod noget, vi skal nå frem til. Det gælder om at bane og bygge den vej, der fører til målet; og det bliver både lettere og nødvendigere, når Danmark vælger at stå udenfor EF.

Skulle vi tabe folkeafstemningen, skal vi nok nå vort mål alligevel. Men marchen bliver uendelig meget længere og sværere og
hårdere. Vi må også drøfte, hvad vi skal gøre i den situation. Ellers overlader landsmødet i realiteten afgørelsen til mindre repræsentive partiorganer, hvis problemet bliver aktuelt, og det kan ingen være tjent med.

Her og nu vil jeg dog afstå fra at gå i detaljer om denne situation, men blot henvise til oplæg og udkast, der skal drøftes i arbejdsgrupperne. Jeg vil her nøjes med nogle andre bemærkninger.

Aksel Larsen blev engang hånet, fordi han sagde, at han ikke ville hænge sig, selvom Danmark kom i EF. Ikke sjældent støder man idag på bemærkninger som "Hvad vil I nu gøre, hvis I taber folkeafstemningen? Så har SF da udspillet sin rolle!"

Jeg tror, jeg kan forsikre disse bekymrede sjæle om, at SF hverken vil søge til galgen eller nedlægge virksomheden, såfremt afstemningen - hvad jeg ikke tror - går os imod den 2. oktober.
For hvad vil det indebære?

Det vil betyde, at Socialdemokratiets ledelse i sit Micawberske håb om at noget vil vise sig, i sin springen fra tue til tue under jagten på de nemmeste og mest kortsynede løsninger, vil have forvildet sig selv og den arbejdende befolkning i Danmark ind i kapitalmagtens hovedbastion. (Læg mærke til, at jeg anklager ikke Socialdemokratiet for at være bourgeosiets agentur og den slags.
Krag & Co. er ikke klassefjendens repræsentanter i arbejderbevægelsens rækker, men de er i deres bevidsthed fanget af det kapitalistiske samfund og dets mønster og dets løsninger. Deres hovedmotiv er alene at holde sammen på partiet og bevare det så stort som muligt, derfor skæver de lidt til arbejderklassens interesser, men indenfor de givne kapitalistiske rammer, og deres vigtigste metode er at løbe om kap så hurtigt, at de lige kan holde skindet på næsen).

Også i den situation mener jeg, at vi skal slås mod forringelser af den arbejdende befolknings levevilkår og for sociale og økonomiske fremskridt. Fra sag til sag skal vi søge de allierede i det politiske spektrum, som vil hjælpe os hermed. Vi skal også - hvis ulykken er ude den 2. oktober - gøre vort yderste på at fastholde SD-ledelsen på dens løfter om at modsætte sig integration. Men generelt må man nok sige, at Socialdemokratiets ledelse vil være kommet i modsætning med en meget stor del af sine egne medlemmer, af fagbevægelsen og arbejderklassen og hele befolkningen.

Hvis vi får et nej den 2. oktober, vil en socialdemokratisk nyorientering kunne løse det problem, i hvert fald delvis. Men får vi et ja, er en sådan nyorientering efter alt at dømme udeluk-
ket; så er skinnerne lagt, og toget kører - om det bliver med J.O. Krag som togfører, ved vi ikke, men konduktør bliver han i hvert fald.

I så tilfælde vil Socialistisk Folkeparti være nødt til at udfylde et endnu større behov for et alternativt arbejderparti, end det hidtil har været tilfældet. Troværdighedskløften mellem det ældste danske arbejderparti og store dele af arbejderklassen og mange, mange socialister vil være umådelig dyb og næsten uoverstigelig. Mere end nogensinde vil der være brug for et parti, der forener viljen til praktisk politik med et klart socialistisk perspektiv, og som står klart på demokratiets og suverænitetens grund,
- for Socialistisk Folkeparti.

Dette skal ikke opfattes som en trussel eller krigserklæring til Socialdemokratiet. Fra Aksel Larsen har i hvert fald jeg arvet en dyb modvilje mod broderstrid i arbejderbevægelsen og en fast overbevisning om, at fundamentet i kampen for sociale fremskridt og for den socialistiske omformning af samfundet må skabes af arbejderklassen, og at et fælles træk i arbejderbevægelsen hen mod disse mål ikke kan prioriteres højt nok.

Derfor truer vi ingen. Derfor søger vi ikke strid indenfor bevægelsen - og jeg advarer partiet mod at lade sig forlokke til selv at søge den strid -, men ligesom man ikke kan hindre lemmingerne i at styrte sig i havet, men nå nøjes ned at konstatere det som en kendsgerning, - så må jeg konstatere som en kendsgerning, at fører SD-lederne Danmark ind i EF, så fører de også deres eget parti ud i katastrofen eller noget, der ligner en katastrofe.

Kammerater!

Vort parti er kun 14 år gammelt. Det står nu overfor sin uden sammenligning største opgave i disse 14 år. Vi er det eneste af de i folketinget repræsenterede partier, der som parti går imod dansk indtræden i EF. Der er mange om at kæmpe mod denne indtræden, også mange ikke-socialister, men det reducerer ikke vore forpligtelser og vort ansvar. Aldrig nogensinde har det været så stort og så tungt som nu. Vel har vi valgt det frivilligt, alle vi der er samlet her, men det bliver det ikke lettere

af. Vi har en væsentlig del af ansvaret for, om det lykkes at holde Danmark uden for EF, og vi har ansvaret for, om der skabes forudsætninger for en socialistisk udvikling i Danmark, og om den selvstændighed, vi kæmper for at bevare, udvides til også at blive selvstændighed i forhold til magtblok og supermagt. Vi skal overveje vore handlinger og strategi meget nøje, koldblodigt og med vilje til at vinde. Lad os i de næste par dages drøftelser koncentrere os om at besvare det ene spørgsmål: hvilke veje og midler skal vi anvende for at sikre et flertal nod EF den 2. oktober og bagefter og for at bane vej for en socialistisk udvikling i Danmark?

Ved SF's landsnøde 28.-30. april 1972.

Gert Petersen